

DANIEL PETER JANÁČEK, O.PRAEM.
OPAT STRAHOVSKÝ

29. neděle A 2020

Jedna tchyně starostlivě vybírala dvě kravaty, aby je darovala svému zeti na Ježíška pod stromeček. Protože k ní byli mladí pozváni na Boží hod k obědu, přemýšlel zeť, kterou z těch dvou kravat si uváže a vezme k obleku, aby své nové mamince udělal radost. Ta si ho pak hned ve dveřích ostře změřila a prohlásila: „Vidím, že se páníčkoví druhá kravata nelíbila!?”

Byla to nastražená past, i když ne tak zlomyslná jako ta, kterou v dnešním evangeliu nalíčili farizeové s herodovci Ježíšovi: „*Co myslíš, je dovoleno platit daň císaři nebo ne?*” Platit tribut císaři, který si hrál na Boha, bylo pro mnohé nepřijatelné a pro zbožného Žida to bylo až rouhání – neplatit zase otevíralo možnost kdykoliv Ježíše udat Římanům jako rebela. Toho nakonec před Pilátem také využijí: „*Pobuřuje lid, rozvrací náš národ a zakazuje platit daně císaři!*” (Lk 23,2) Kde je narušena rovina vztahů a člověk komunikací spíše trpí, než že by jí byl potěšen a posílen, tam pak jeden může dělat co chce, a ten druhý jeho počínání vždy otočí a zneužije. Nástrahy pak číhají všude. Dnes jsme před nástrahou dokonce slyšeli na začátku kompliment jako captatio benevolentiae: „*Mistře, víme, že jsi pravdomluvný a že učíš cestě k Bohu podle pravdy. Nedbáš lidských ohledů, nehledíš na to, čím kdo je...*” – a pak přišla ta zlomyslná léčka, ze které nemělo být úniku. To, že se Ježíš nenechal polapit, nám může imponovat, ale také nás vést k zamyšlení a k otázce: Jak to je v našich konfliktech? Dáváme druhému člověku vůbec nějakou šanci, nebo dokážeme a chceme jeho chování vždy využít v jeho neprospěch?

„*Dávejte, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.*”

Co tím Ježíš myslel? Chtěl prokázat medvědí službu politice a vystavět základ, na kterém bude fungovat vztah církve a státu? Chtěl polichotit císaři? Nebo se chtěl zeptat svých odpůrců, proč nepoznávají znamení časů? Nejsou jeho slova pro nás podnětem, abychom se také zamysleli nad otázkou, jestli my sami dáváme Bohu, co je jeho?

Komu patřím? Komu patří moderní člověk? Na tuto otázku můžeme odpovědět také takto: Jeho pracovní síla patří podniku, závodu nebo firmě. Spartě, Slávii, Viktorce patří normálně jeho sobotní a nedělní odpoledne. Neděle dopoledne

patří jeho tenisovému klubu. Jeho dům patří bance. Televizi či internetu patří jeho večery a volný čas. Straně či hnutí patří jeho volební hlas. A co zbude, patří státu. Současný člověk říká: „Vidíš, dobrý Bože, že pro Tebe toho moc nezůstává. Nemám císaře ani Boha. Vše náleží jenom mně. Co z toho ale mám?“ (inspired by H. Siegel)

Mince se razí. Vtiskují se jim obrazy, systémy, ve kterých se má myslet. Jenom panovník měl právo ražby a mince byly jeho propagandou. V čase bez televize a internetu měl člověk vidět to rozhodující: hlavu panovníka a jeho program. Stříbrný denár, kterým se platilo v Kristově době nesl obraz císaře Tiberia (14-37 po Kristu) a nápis: „Tiberius, císař, syn božského Augusta, Augustus“ a z druhé strany stálo: „Pontifex maximus“ – nejvyšší, první kněz říše.

Nepřivádí nás Ježíšova odpověď farizeům k otázce: „Co je vyraženo v mém nitru, v mém srdci? Jaký obraz a nápis je do nich vtisknut? Co nosím s sebou ve svých kapsách, ve své hlavě? Jaké obrazy, jaké myšlenky mě doprovázejí?“

V čase pandemie, strachu, v době, která nám ukazuje naši křehkost, v době fake news a dezinformací můžeme dávat pozor, čím se necháváme formovat, komu a čemu dovolíme, aby ovládl naše nitro. Nechme se formovat Božím slovem, jeho myšlenkami a nosme je ve svém srdci.

Dejme Bohu, co mu patří. Vložme člověka, kterého potkáme, do Božích rukou. Nedisponujme jím, on nám nepatří. Vraťme člověku Boha, dejme mu zpět Boží odlesk, jeho důstojnost. Nejednejme s ním jako se zbožím, které se kupuje a prodává za peníze. Jedině tak se může člověk zbavit strachu, získat důvěru a bezpečí. Jedině tak může objevit něco z důstojnosti, kterou mu dal Bůh, a uvěřit v ni.

Ježíš chce, abychom opět získali autonomii vůči zlobě, strachu, touze po moci a jiným skutečnostem, které nás chtějí formovat a ovládnout. Proto nás vyzývá: „Dejte Bohu, co je Boží!“ On nám to vrátí ve svobodě Božích dětí, o které mluví apoštol Pavel: „Pavel, Apolos i Petr, svět, život i smrt, to, co už tady je, i to, co teprve přijde, všechno je vaše. Vy však patříte Kristu a Kristus Bohu.“ (1 Kor 3, 22-23)

Amen.

Božím synem jsi od samého začátku.

Božím zachráncem jsi pro všechny lidi.

Božím slovem jsi pro všechny slyšící.

Boží cestou jsi pro všechny hledající.

Boží pravdou jsi pro všechny tázající.
Božím životem jsi pro všechny věřící.
Boží silou jsi pro všechny slabé.
Božím chlebem jsi pro všechny hladové.
Božím lékem jsi pro všechny nemocné.
Božím pokojem jsi pro všechny sklíčené.
Boží láskou jsi pro všechny milosrdné.